

Живѣе си кучето и отъ нищо не се оплаква. А когато изяда всичко и огладнява пакъ, отива при мечката.

— Е какво, братко, изяде ли коня?

— Изядохъ го; сега пакъ огладняхъ наново.

— Знаешъ ли, де жънатъ твоитѣ стопани?

— Зная.

— Тогава да отидемъ тамъ: азъ ще издебна твоята стопанка, ще взема отъ люлката детето ѝ, а ти ще ме гонишъ да го отнемешъ. Щомъ го отнемешъ и се върни назадъ. За това стопанката ще почне да те храни, както преди.

Така и станало. Отива мечката, издебва жътваритѣ и грабва детето отъ люлката. Детето заплакало, хората се пуснали следъ мечката, гонили, гонили, но не могли да я стигнатъ, и се върнали. Майката плаче, хората тжгуватъ. Отде се взима кучето, догонва мечката, отнима детето и го носи на майка му. Като видѣли това хората, казали: „Гледайте стария песъ отървалъ детето!“ и се завтичали насрѣща. Майката се много зарадвала. „Сега — дума тя — азъ за нищо на свѣта нѣма да отпустна кучето!“ Завела го въ кѣщи, налѣла му млѣко, надробила хлѣбъ и му дала да яде: „на, похапни си!“ А на мъжа си дума: „Не, мъжо, трѣбва да пазиме и да храниме нашето куче; то ни спаси детето отъ мечката, а ти казваше, че нѣма сили“.

Поохранило се, пооправило се кучето и си дума: „Господъ животъ и здраве да дава на мечката; ако не бѣше тя, щѣхъ да си умра отъ гладъ“. И станало най-първия приятелъ на мечката.

Мечката често идела край село и се срѣщала съ кучето.

Еднажъ селянинътъ давалъ угощение. Въ туй време мечката дошла при кучето на гости.

— Здравей, песо! Е какъ живѣешъ — хлѣбъ има ли, има ли?

— Слава Богу, отвърнало кучето: — не ядене, а трапеза. Съ какво да ти се отстоя сега? Хайде да отидемъ въ стаята; стопанитѣ се веселятъ и нѣма